

Sygn. akt III KZ 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **W. O.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 kwietnia 2016r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 19 lutego 2016r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 listopada
2012r., sygn. XV K [...],

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Na wniosek skazanego (k. 14 akt II AKo [...]) został mu wyznaczony obrońca z urzędu w trybie art. 80a § 1 i 2 k.p.k. (k. 20), który podjął stosowne czynności procesowe w postępowaniu o wznowienie - sporządził i przedstawił opinię o braku podstaw do sporządzenia wniosku w tym przedmiocie (k. 28–31). W takiej sytuacji zarządzeniem z dnia 25 listopada 2015r. (k. 33) skazany został wezwany na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie poprzez sporządzenie i podpisanie go w terminie 7 dni przez „adwokata z wyboru”. W konsekwencji skazany złożył ponowny wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu wskazując, że „obecny nie posiada kompetencji” (k. 35). Rozpoznanie tego wniosku skutkowało wydaniem w dniu 27 listopada 2015r. zarządzenia, na mocy którego na podstawie art. 80a § 2 i 3 k.p.k.

odmówiono wyznaczenia obrońcy (k. 37). Skazany w dniu 16 grudnia 2015r. złożył ponowny wniosek w tym przedmiocie, który zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2015r. rozpoznano także odmownie. Następnie w dniu 19 lutego 2016r. wydano zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na nieuzupełnienie określonego w zarządzeniu z dnia 25 listopada 2015r. braku formalnego.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany podnosząc, że nie stać go na ustanowienie obrońcy, a poprzedni nie znalazł podstaw („czy też nie chciał”) do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, oraz prezentując okoliczności uzasadniające jego zdaniem konieczność przedmiotowego wznowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Argumentacja zaprezentowana przez skarżącego nie mogła służyć podważeniu trafności zaskarżonego zarządzenia. Zapadło ono wszak po stwierdzeniu, że skazany nie uzupełnił braku formalnego wynikającego z określonego w art. 545 § 2 k.p.k. przymusu adwokacko-radcowskiego. Tego faktu nie zmienia składanie kolejnych wniosków o wyznaczenie obrońcy z urzędu w sytuacji, gdy nie zachodziły podstawy do ich uwzględnienia określone w § 3 art. 80a k.p.k. W konsekwencji niesprostania przez stronę wezwaniu w trybie art. 120 § 1 k.p.k. prezes sądu lub inny upoważniony podmiot z art. 93 § 2 k.p.k. jest zobligowany do odmowy przyjęcia pisma, jak też to miało miejsce w odniesieniu do wniosku o wznowienie postępowania na gruncie niniejszej sprawy. Nadmienić należy, co jasno wynika z zaprezentowanego powyżej toku czynności procesowych, że prawo do obrony zostało skazanemu przecież efektywnie zagwarantowane. Został mu bowiem wyznaczony obrońca z urzędu, który wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 84 § 3 k.p.k. Okoliczności będące według skarżącego podstawą wznowienia postępowania, szeroko wyłożone w zażaleniu, pozostawały natomiast dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

